

- בעניין: _____ יגמור, ת"ז _____
1. _____
 2. א' א', יליד 13.2.2011, קטין, חסר מעמד בעולם
 3. י' א', יליד 23.5.2012, קטין, חסר מעמד בעולם
 4. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר –
ע"ר מס' 580163517
- ע"י ב"כ עוה"ד מאיסא אבו סאלח – אבו עכר (מ"ר 52763) ו/או
דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088)
ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836)
ו/או אהרון מיילס קורמן (מ"ר 78484)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העוררים

- נ ג ד -

רשות האוכלוסין וההגירה

באמצעות פרקליטי הלשכה המשפטית
רח' בית הדפוס 22, ירושלים
טל: 074-7083931; פקס: 074-9959058

המשיבה

ערר

בית הדין הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבה לחדול מהתנהלותה הפסולה וליתן החלטה סופית בבקשה שהגישה לה העוררת 1, תושבת קבע מירושלים המזרחית, שמונתה לאפוטרופוסית על נכדיה העוררים 2-3, לרושם במרשם האוכלוסין במעמדה, מכח תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל התש"ד-1974 (להלן: **תקנה 12**).

התשתית העובדתית

הצדדים

1. **העוררת 1** (להלן: **העוררת** וביחד עם העוררים 2-3: **העוררים**), תושבת קבע בישראל, המתגוררת בירושלים המזרחית ואפוטרופוסיתם של שני נכדיה, **העוררים 2-3**, ואשר בגין אי המענה לבקשתה לרושם במרשם האוכלוסין במעמדה מוגש הערר דכאן.
2. **העוררת 4** היא עמותת רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע, בין השאר, לתושבי ירושלים המזרחית אשר נפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעוררת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.
3. **המשיבה** הינה רשות האוכלוסין וההגירה שבסמכותה לרשום ילדים במרשם האוכלוסין בהתאם לתקנה 12 ולהכריע בבקשת העוררת.

רקע עובדתי ומיצוי הליכים

4. להלן, בקליפת אגוז, הרקע העובדתי הנחוץ לערר זה.
5. העוררת היא ילידת שנת 1960, תושבת קבע המשתייכת לאוכלוסייה הילידית של ירושלים המזרחית, אשר נישאה בראשונה לתושב השטחים הכבושים מיריחו בשנת 1984.
6. מנישואין אלו נולדו לעוררת שלושה ילדים, ביניהם הגב' _____ גרוף, אשר נולדה בשנת 1986 בירושלים. ברם, הבת _____ נרשמה על ידי אביה במרשם האוכלוסין של האיזור – ת"ז _____.
- העתקים מת"ז של העוררת ובתה, הגב' גרוף, מצ"ב ומסומן ע/1;
- העתק מהודעת הלידה של הגב' גרוף מצ"ב ומסומן ע/2.
7. בשנת 1991 נפרדה העוררת מבן זוגה דאז ושבה לחיות לצד אמה בירושלים ובשנת 1995 התגרשה ממנו. יודגש כי עם פרידת העוררת מבן זוגה דאז ושיבתה לירושלים, שבה עמה לירושלים אף בתה _____, שהייתה אותה עת ילדה בגיל הרך.
8. בשנת 2000 העוררת נישאה בשנית למר _____ יגמור, תושב קבע מירושלים המזרחית. מנישואין אלו נולדה לעוררת בשנת 2004 בתה הצעירה _____, תושבת קבע אף היא. העתק מתמצית רישום ממרשם האוכלוסין של הבת _____, מצ"ב ומסומן ע/3.
9. בשנת 2012 נפטר מר יגמור, בן זוגה של העוררת. העתק מתעודת הפטירה של בן זוגה המנוח של העוררת מצ"ב ומסומן ע/4.
10. יודגש כי הגם שבעקבות פרידת העוררת מבן זוגה הראשון, הבת _____ שבה עמה לירושלים והמשיכה לחיות לצדה עד שנישאה בשנת 2012, מעמדה החוקי בישראל, מעולם לא הוסדר.
11. יצוין כי העוררת ובתה משתייכות למעמד סוציאקונומי נמוך ביותר, אפילו בקרב החברה המסורתית והענייה ממילא בקרבה הן חיות, עניין שיש לו השלכות קשות על כלל תחומי חייהן ובכלל זאת, טיב ההתנהלות אל מול רשויות המדינה והזנחת עניין הסדרת מעמדם של ילדי המשפחה.
12. כך או אחרת, בשנת 2012, כאמור, נישאה _____ למר _____ א', תושב קבע מירושלים המזרחית, ת"ז _____.
13. מנישואין אלו נולדו לבת _____ שני ילדים, הם העוררים 2-3 בערר דכאן. ביום 13.2.2011 נולד לעוררת בנה הבכור א' וביום 23.5.2012 נולד לה בנה י'. הילדים י' וא', נולדו בירושלים ומקיימים בה מרכז חיים מיום הולדתם ועד למועד כתיבת שורות אלו. דא עקא, אביהם הזניח את כלל ענייניהם, ואף לא טרח, בין היתר, להסדיר את מעמדם החוקי ולרושםם בהתאם לתקנה 12 במרשם האוכלוסין.
- העתקים מהודעות לידת חי של העוררים 2-3 מצ"ב ומסומנים ע/5.
14. בשנת 2014 התגרשה _____ מבן זוגה ואבי ילדיה. העתק מתעודת גירושין של _____ מצ"ב ומסומן ע/6.

15. בעקבות גירושי _____ מבן זוגה, ומצבם הקשה מנשוא של הילדים, קיבלה סבתם, העוררת דכאן, מבית הדין השרעי משמורת משותפת עליהם לצד אמם. יודגש, כי הוריהם של העוררים 2-3 מזניחים את צרכי הילדים ואינם דואגים לשלומם ולרווחתם. האב ניתק קשר עם ילדיו באופן מוחלט ואף האם, לדאבון הלב, אינה ממלאת את תפקידה כמשמורנית שלהם.
16. בעקבות כך, החליטו רשויות הרווחה, כי הילדים יועברו לקלט חירום והדבר נעשה ביום 26.06.2018.
17. ביום 12.09.2018 התקיים דיון נוסף ברשויות הרווחה, הפעם בנוכחות האם והסבתא, ובו הוחלט כי הילדים יישארו בקלט חירום עד ליום 31.12.2018 ולאחר מכן יועברו לפנימיות. העתק מדו"ח רשויות הרווחה שהתקבל אצל ב"כ של העוררים ביום 3.10.2018 ומפרט על מצבה של משפחת העוררים, מצ"ב ומסומן ע/7.
18. ביום 09.07.2019 התקבלה החלטה בבית המשפט לנוער בבית משפט השלום בירושלים (תנ"ז 31329-09-18), שלפיה צווי ההוצאה ממשמורת מוארכים עד ליום 30.07.2021; הקטינים ימשיכו וישהו בפנימיית עין ראפה. העתק מהחלטת בית המשפט לנוער מיום 09.07.2019 מצ"ב ומסומן ע/8.
19. ביום 03.6.2020 התקבל דו"ח חדש מרשויות הרווחה, לפיו אין לאביהם של הילדים כל קשר איתם. צויין כי בביקור שנעשה בבית הסבתא, "ניראה לעין [ש]ישנו קשר חיובי ומטיב בין הסבתה והדודה לבין הקטינים, הפגינו אהבה, אכפתיות, דאגה, חום ואחריות כלפי הקטינים". כמו כן, צוין בדו"ח, כי "מתאריך 5/2017 האמא _____ עזבה הבית ועזבה הילדים שלה, לפי שיחת טלפון עם הסבתא הודיעה לי שהיא היום גרה בשכונת בית צפאפא, אבל היא לא משתפת פעולה עם הלשכה". עוד הוסיפו "הקשר עם האמא רק מתקיים דרך שיחות טלפון, נעשו ניסיונות מול האמא כדי שתבקר את ילדיה בפנימייה אך האמא סירבה וטענה שהיא אינה יכולה". העתק מדו"ח הרווחה מיום 03.06.2020 מצ"ב ומסומן ע/9.
20. למען השלמת התמונה נציין כי מאחר שלא התקבל כל מענה לבקשת רישום הילדים שהוגשה על ידי העוררת, ביום 27.05.2019 הוגש ערר לבית הדין לעררים (ערר 2835/19), אשר נמחק נוכח התחייבותה של המשיבה ללוח זמנים בטיפול בבקשות הנמצאות בטיפול (תכנית התייעלות לטיפול לכל הבקשות).
21. בעקבות מחיקת הערר, ביום 20.05.2020 התקבלה החלטת המשיבה, לפיו בקשתה של העוררת לרשום את העוררים 2-3 מסורבת, נוכח העובדה שהאם הביולוגית כשירה ומסוגלת לטפל בילדיה, וכי לא הוצגו ראיות אשר יכולות להצביע על אי מסוגלות. העתק מהחלטת המשיבה מיום 20.05.2020 מצ"ב ומסומן ע/10.
22. ביום 04.06.2020 הגישו העוררים ערר פנימי כנגד ההחלטה לסרב לבקשת העוררת. בעקבות הגשת הערר, ביום 13.12.2020 נערך שימוע לעוררת 1 בלשכת המשיבה בוואדי אלג'וז.

23. בימים 13.01.2021, 27.01.2021, 10.02.2021, 01.03.2021 ו-14.03.2021, שבו ופנו העוררים למשיבה בבקשה לקבל מענה סופי לבקשת העוררת. ביום 07.04.2021 התקבל מכתב מטעם המשיבה לפיו הבקשה נמצאת בטיפול, וכי עם סיום הטיפול יעדכנו את העוררים.

העתק מפניית העוררים למשיבה מיום 14.03.2021 מצ"ב ומסומן ע/11;

העתק מתשובת המשיבה מיום 07.04.2021 מצ"ב ומסומן ע/12.

24. דא עקא, על אף שהבקשה לרישומם של הילדים עניינה, כאמור, בחסרי ישע שהינם חסרי מעמד בעולם, ועל אף שבנהליה של המשיבה נקבע, כי ילדים במצבם של העוררים דכאן יקבלו אשרה כלשהי עד לסיום הטיפול בעניינם, ככל שהטיפול בו אורך למעלה משישה חודשים, עד עצם היום הזה לא נענתה בקשתם של העוררים לגופה, ולנכדי העוררת אף לא ניתנה כל אשרה כמתחייב בהתאם לנהלי המשיבה. מכאן ערר זה.

המסגרת המשפטית

25. העוררים יטענו כי באי המענה הממושך לבקשה לרישומם של נכדי העוררת, ילדים חסרי ישע וחסרי מעמד בעולם כולו, המשתייכים בנוסף לכל לאוכלוסייה הילדית של ירושלים המזרחית – ובפרט כאשר המשיבה לא פועלת על פי נהליה המחייבים ליתן להם לכל הפחות אשרה – היא פועלת בניגוד מוחלט לחובתה כרשות מנהלית לטפל במהירות וביעילות בפניות המועברות אליה, המחייבת אותה ליתן מענה לפונים אליה תוך פרק זמן מוגדר. אי המענה חמור שבעתיים נוכח העובדה כי מדובר, כאמור, בילדים צעירים, חסרי מעמד בעולם, אשר גורלם לא שפר עליהם וזקוקים לסיוע מצד הרשויות ולא להערמת קשיים נוספים. בהשתהות בהכרעה בבקשה בעניינם, פוגעת המשיבה בזכותם של הסבתא ונכדיה לחיי משפחה ופועלת בסתירה מוחלטת לעקרון טובת הילד. כל זאת תוך פגיעה בילדים קטנים על לא עוול בכפם.

נוהל המשיבה

26. בהתאם לסעי' ג.6.7.3. לנוהל המשיבה שמספרו 5.3.0029 וכותרתו "נוהל הטיפול בבקשה למתן רישיון ישיבה בישראל לקטין שנולד בישראל שרק אחד מהוריו רשום כתושב קבע לפי תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל התשל"ד-1974" (להלן: **הנוהל**), על המשיבה היה ליתן זה מכבר לילדים העוררים דכאן, לכל הפחות, אשרות המעידות על עצם קיומם ושהייתם החוקית בישראל, עד למועד בהן תחלופנה השנתיים הנדרשות להוכחת מרכז חיים בישראל.

27. דא עקא, שבענייננו, לא זו בלבד שהמשיבה אינה טורחת לענות לבקשה, אלא שהיא אף פועלת בניגוד מוחלט לנוהל דלעיל ומותירה את הילדים דכאן חסרי מעמד, ללא תיעוד וללא אשרות.

אי מענה של הרשות מנוגד לחובתה לפעול במהירות הראויה

28. אחד מאדני המשפט המנהלי הוא חובתה של רשות מנהלית להשיב לפניות המועברות אליה בתוך זמן סביר. טיפול יעיל ומהיר בפניות הוא מיסודותיו של מנהל תקין. על המשיבה לטפל בפניות המגיעות אליה בהגינות, בסבירות ובמהירות ראויה.

הרשות לא הוקמה [...] אלא כדי לתת שירות לציבור. [...] אפשר לומר כי החובה הראשונית של הרשות היא להפעיל את הסמכות כך שהשירות [...] לציבור כולו יינתן במהירות הראויה, ללא טרחה יתירה, ברמה גבוהה ובהוצאות נמוכות, ככל שניתן. זוהי חובת היעילות. חובת היעילות, אף היא,

כמו חובת ההגינות נובעת מן המעמד של הרשות המנהלית כנאמן הציבור. (י) זמיר, **הסמכות המנהלית** (תשנ"ו) (ב), עמ' 675.

29. על רשות מוסמכת לפעול בסבירות. סבירות משמעה גם עמידה בלוח זמנים סביר (בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, 451). וראו גם: בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994); בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004); ע"א 4809/91 **הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים נ' קהתי**, פ"ד מח(2) 190, 219.

30. חובת המשיבה לפעול בעניינם של הפונים אליה בזריזות ראויה, מעוגנת גם בסעיף 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, הקובע לאמור:

הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו – משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה ולחזור לעשותו מזמן לזמן ככל הנדרש לפי הנסיבות.

31. יפים לענייננו גם דבריו של כבוד השופט לוי, המבטאים בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים את החומרה הרבה שבהתנהלות של סחבת, עיכובים ואי מתן מענה ענייני מצד הרשות:

המשיב אינו רשאי לנהוג בעותרים - כמוהם ככל פונה אחר - באופן בו הוא נוהג; המשיב אינו רשאי להותיר את עניינם תלוי ועומד בלא מענה ענייני... המשיב אינו רשאי להתיש את העותרים ללא תוחלת, לגרום להם להוצאות מיותרות ולעכב, אגב כך, את בירורו המהותי של עניינם. ואם נשתכחו מן המשיב טיבן של חובות בהן הוא חב, כי אז מחובתו של בית המשפט לשוב ולשנן באוזניו (בג"ץ 10399/04 **בן אבדקול נ' משרד הפנים**, מינהל האוכלוסין, תק-על 2005(3), 1608, 1609).

32. בענייננו, אין ספק כי המשיבה מפירה את חובתה לפעול במהירות הראויה. עד למועד זה לא השכילה המשיבה ליתן לילדים הרכים את האשרות להם היו זכאים על פי הנוהל, ומקל וחומר שהיא לא השכילה להתייחס לבקשה לגופה ולהכריע בה.

פגיעה בזכות לחיי משפחה

33. המשפט הבינלאומי מקנה חשיבות רבה למשפחה, ומטיל על המדינות חובה להגן עליה. כך למשל, קובע סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, כ"א 1037, אשר אושרה ע"י ישראל:

יש להעניק הגנה וסיוע רחבים ככל האפשר למשפחה, שהיא יחידת היסוד הטבעית של החברה, במיוחד לשם כינונה, וכן כל זמן שהיא נושאת באחריות לטיפול בילדים תלויים וחינוכם...

ראו עוד: ההכרזה האוניברסאלית בדבר זכויות האדם, שנתקבלה בעצרת האו"ם ביום 10.12.48, ס' 8(1); סעיפים 17(1) ו-16(3) לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, כ"א 1040, שנכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 3.1.1992.

34. בבג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תק-על 2006(2), 1754 (להלן: פסק דין **עדאלה**) נקבע כי הזכות לחיי משפחה היא זכות יסוד חוקתית בישראל, הכלולה בזכות לכבוד האדם. עמדה

זו זכתה באותו פסק דין לתמיכה גורפת של שמונה מתוך אחד עשר שופטי ההרכב. ואלו דברי הנשיא דאז ברק בעניין הזכות לחיי משפחה בישראל:

הזכות החוקתית להקים תא משפחתי משמעותה הזכות להקים את התא המשפחתי בישראל. אכן, לבן הזוג הישראלי עומדת הזכות החוקתית, הנגזרת מכבוד האדם, לחיות עם בן זוגו הזר בישראל ולגדל בישראל את ילדיו. הזכות החוקתית של בן הזוג למימוש התא המשפחתי שלו, היא, בראש ובראשונה, זכותו לעשות כן במדינתו שלו. זכותו של ישראלי לחיי משפחה משמעה זכותו לממש בישראל. (פיסקה 34 לפסק דינו של הנשיא ברק).

35. בפסק דין זה נקבע גם כי זכותו של הילד לגדול בתא משפחתי שלם ויציב:

... לילד הזכות לגדול בתא משפחתי שלם ויציב. טובתו מחייבת כי לא יופרד מהוריו וכי יגדל בחיק שניהם. אכן, קשה להפריז בחשיבות הקשר בין הילד לבין כל אחד מהוריו. ההמשכיות וההתמדה בקשר עם הוריו הם יסוד חשוב בהתפתחותם התקינה של ילדים (פיסקה 28 לפסק דינו של הנשיא ברק).

36. מאידך, הדגישה הפסיקה גם את זכויות ההורים כלפי ילדיהם ואת גבולות התערבות המדינה בתא המשפחתי:

זכותם של הורים להחזיק בילדיהם ולגדלם, על כל הכרוך בכך, היא זכות חוקתית טבעית וראשונית, בבחינת ביטוי לקשר הטבעי שבין הורים לילדיהם (ע"א 577/83 **היועץ המשפטי נ' פלוני**, פ"ד לח(1) 461). זכות זו באה לידי ביטוי בפרטיות ובאוטונומיה של המשפחה: ההורים אוטונומיים בקבלת החלטות בכל הנוגע לילדיהם – חינוך, דרך חיים, מקום מגורים וכדומה, והתערבות החברה והמדינה בהחלטות אלה היא בבחינת חריג שיש ליתן טעם להצדיקו (ראה ע"א 577/83 הנ"ל, בעמ' 468, 485). גישה זו שורשיה בהכרה כי המשפחה היא "התא החברתי היסודי והקדום ביותר בתולדות האדם, שהיה, הווה ויהיה היסוד המשמש והמבטיח את קיומה של החברה האנושית" (השופט אלון (כתוארו אז) בע"א 488/77 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד לב(3) 421, בעמ' 434). (ע"א 2266/93 **פלוני נ' אלמוני**, פ"ד מט(1), 221 עמ' 237-238).

37. מעמדה של הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית משליך במישרין על האפשרות לפגוע בזכות זו, **לעכב** או לסרב לבקשות לרישום ילדים שמגיש תושב המדינה. קביעת הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית משמעה כי כל פגיעה בזכות זו צריכה להיעשות בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – ורק משיקולים כבדי משקל.

38. עיכוב ממושך במתן מענה לבקשה של תושבת ישראל לרישום נכדיה חסרי המעמד בהתאם לתקנה 12, בעירה ובארצה, והותרתם אף ללא כל אשרה, פוגע בזכותה ובזכות נכדיה לחיי משפחה באופן שאינו מידתי ואינו סביר. מצב זה אין לקבל.

פגיעה בעיקרון טובת הילד

39. הקביעה כי יש לאפשר לילדים לגדול בתא משפחתי יציב ואוהב, באה לשרת עיקרון רחב יותר, המוכר במשפט הישראלי והבינלאומי – עיקרון טובת הילד. על פי עיקרון זה, בכל הפעולות הנוגעות לילדים, בין בידי בתי משפט, רשויות מנהל או גופים תחיקתיים, תהא

טובת הילד שיקול ראשון במעלה. כל עוד הילד הוא קטין טובתו מחייבת לאפשר לו לגדול בתא משפחתי התומך בו.

40. במשפט הישראלי עיקרון טובת הילד הוא עיקרון יסודי ומושרש. כך, למשל, בע"א 2266/93 פלוני נ' פלוני, פ"ד מט(1) 221, פסק השופט שמגר כי על המדינה להתערב לשם הגנה על הילד מפני פגיעה בזכויותיו.

41. מעבר לכך, עיקרון טובת הילד הוכר בפסקי דין רבים כעיקרון מנחה בכל מצב בו יש לאזן בין זכויות. כפי שנאמר בע"א 549/75 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ל(1), 459, עמודים 465-466, "אין לך עניין שיפוטי הנוגע לקטינים, אשר בו טובתם של הקטינים אינה השיקול הראשוני והעיקרי".

42. גם במשפט הבינלאומי נהנה עיקרון טובת הילד ממעמד של עיקרון-על. בין היתר, בא הדבר לידי ביטוי בכינונה של האמנה בדבר זכויות הילד. האמנה, אותה אשררה מדינת ישראל, קובעת שורה של הוראות המחייבות הגנה על התא המשפחתי של הילד ובפרט סעיף 3, הקובע כי עניינם של ילדים יילקח בחשבון כנתון מרכזי בכל מעשה שלטוני. מכאן עולה, כי כל דבר חקיקה או מדיניות ראוי לו שיפורש באופן המאפשר לשמור על זכויותיו של הקטין.

43. במקרה דנן, התנהלות המשיבה, המותירה ילדים שנולדו בירושלים וחיים בה זמן כה רב כחסרי מעמד, ואף ללא כל אשרה בניגוד לנהליה פוגעת בילדים ובסבתם באופן קשה וללא תכלית חוקית מוצדקת. זאת, בשל העובדה שהתנהלותה המתוארת של המשיבה מותירה ילדים קטנים הלכה ולמעשה נטולי כל זכויות. התנהלותה זו של המשיבה עומדת בסתירה מוחלטת לעיקרון טובת הילד.

סיכול מימוש חובת המשמורן

44. זאת ועוד. חובת המשמורן כלפי הילדים שבמשמורתו ואיסור הזנחתם, מעוגנים היטב בחקיקה הישראלית. כך למשל, מתייחס סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוסטרופוסות, תשכ"ב-1962, לתפקידי ההורים, חובותיהם וזכויותיהם כלפי הקטין אשר בחזקתם וסעיף 323 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קובע כי:

הורה או מי שעליו האחריות לקטין בן ביתו, חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו, לדאוג לבריאותו ולמנוע התעללות בו, חבלה בגופו או פגיעה אחרת בשלומו ובבריאותו, ויראוהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של הקטין מחמת שלא קיים את חובתו האמורה.

45. נראה כי בכל הנוגע למימוש חובות העוררת כלפי נכדיה, ובכלל זאת הדאגה לשלומם, ביטחונם, בריאותם ולכלל צרכיהם, לא זו בלבד שהמשיבה אינו מסייעת לה כמשמורתית למלא את תפקידה נאמנה כפי שהיא נדרשת על פי חוק, אלא שבהשתהותה ובעיכובה הרב, המשיבה אף מסכלת ביודעין ומונעת מהעוררת את האפשרות לממש את חובותיה כלפי נכדיה באופן הולם.

סיכום

46. העוררים ממתניים זמן רב מידי להכרעה בבקשתם, ואילו המשיבה מצידה, מפירה את חובותיה כרשות מנהלית לפעול במהירות הראויה ונמנעת מלהכריע בבקשה, ואף מונעת מהעוררים 2-3 אשרות בסיסיות להם הם זכאים בהתאם לנוהלה שלה. בתוך כך, במחדליה,

מפירה המשיבה את זכות העוררים לחיי משפחה ופועלת בסתירה מוחלטת לעיקרון טובת הילד.

47. אשר על כן, מתבקש בית הדין הנכבד להורות למשיבה ליתן החלטה סופית בבקשה לאלתר ולאשר את בקשתה של העוררת לרישום נכדיה במרשם האוכלוסין בהתאם לתקנה 12. כמו כן, מתבקש בית הדין לחייב את המשיב בתשלום שכ"ט עו"ד והוצאות משפט.

ירושלים, 14 באפריל 2021

מאיסא אבו סאלח אבו עכר, עו"ד
ב"כ העוררים

(ת.ש 87999)